

overanstrengte vedkommende Mand. Det kunde man gøre den Gang, men nu tvinger Loven Afdelingerne. — fordi de skulle have de 180 Mand — til at gaa en helt anden Vej. Naar man nu faar Rekrutter ind, og der findes Angivelser af den Natur paa Listerne over de 480 Rekrutter, bliver det foreskrevet Befalingsmændene at sørge for at faa konstateret inden de to Maaneders Forløb, om Svagheden er til Stede, thi ellers faa Afdelingerne ikke Kassationen dækket. Følgen har været, at ved Afdelingen ere alle 50 Mand gaaede med til Erstatning for kasserede, og dog har man været nødt til senere at kassere blandt de 480.

Jeg har draget denne Sag frem, fordi den nødvendigvis maa drages frem. Det kan ikke blive ved at gaa som hidtil. Værnepligten er jo en personlig Skat, men derfor maa vi ogsaa være enige om, at netop fordi den er det, maa den paalægges paa en retfærdig Maade. Men ingen kan forstaa Retfærdigheden i den Maade, hvorpaa Sessionerne virke. Overlæge Bondesen, der har skrevet derom, kalder Udskrivningen for en Parodi, og den kan heller ikke betragtes som andet.

Naar jeg har rettet denne Forespørgsel, saa ved jeg, at den højtærede Justitsminister er i Færd med at udarbejde en Værnepligtslov, thi det kan jo ses af de forelagte Forsvarslove. Men det er ikke gjort dermed. Vi staa overfor en ny Session, som skal begynde i næste Maaned. Det kan ikke gaa an, at Forholdet faar Lov til at gentage sig. Der er vel foregaaet en lille Forandring forrige Aar, vistnok paa Foranledning af Krigsministeren, efter hvilken der er indført faste Sessionslæger, men Resultatet fra sidste Session tyder ikke paa, at det har haft nogen Virkning af Betydning.

Det maa dog være klart, at naar den kgl. Anordning af 1894, som endnu er gældende, var i Stand til at bevirke, at der i 1894 blev udskrevet 73 pCt. til egentlig Krigstjenste og til Militærarbejdere, medens der kun blev kasseret 27 pCt., vil man ved Hjælp af den samme Anordning, naar den anvendes paa rette Maade, være i Stand til at tilvejebringe det samme Resultat nu. Og det er nødvendigt at naa til dette Maal, ikke alene for Befolkningens Skyld, men ogsaa af Hensyn til Forsvaret. Thi det er ingenlunde ligegyldigt, hvor stor en Del vi faa ind som Mandskab, og hvor stor en Del der kasseres. Der maa kunne anstilles nøjagtige Beregninger. Desuden maa man huske paa, at

selv om Landestormen ikke i Øjeblikket er organiseret, vil man dog komme til den Overbevisning, at naar man skal skabe en Forsvarsstyrke, vil man blive nødt til at organisere Landestormen. Den bestaar ganske vist for en Del af det Mandskab, som har udtjent, altsaa Mandskab mellem 36 og 40 eller 50 Aar; men den bestaar tillige af alt andet vaabenført Mandskab, der ikke er blevet indkaldt. Naar man derfor kasserer over en lav Sko, vil man komme til at mangle det nødvendige Mandskab. Jeg tillader mig derfor at rette den Forespørgsel til den højtærede Justitsminister, om han inden den kommende Session vil søge at træffe Foranstaltninger, der gøre det muligt, at Sessionen kan give et Resultat, der er retfærdigt.

Justitsministeren (*Svend Høgsbro*):

Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem nu sidst rettede til mig, er ikke det, der officielt er stillet til mig, og det er kun dette, jeg er forberedt paa at besvare. Den Forespørgsel, der officielt er rettet til mig, gaar jo ud paa følgende: Agter den højtærede Justitsminister at foretage en Revision af Bestemmelserne vedrørende Udskrivningsvæsenet? Dertil kan jeg, som ogsaa forudsat af det ærede Medlem, ganske kort svare: Ja, det agter jeg, jeg har allerede Forslag liggende dertil saa godt som færdigt. Jeg venter kun paa Afgørelsen af de øvrige Forsvarslovsforslag for eventuelt at fremsætte det for Rigsdagen. Det vil dog, hvorledes denne Afgørelse end falder ud, neppe kunne ske før i den kommende Rigsdagssamling.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, det mere administrative, som det ærede Medlem nu sluttede med, om jeg vilde træffe Foranstaltninger til Sikring af en bedre Udskrivning ved den forestaaende Session, maa jeg i alt væsentligt henholde mig til det Forbehold, jeg begyndte med at tage, at det er jeg ikke forberedt paa at besvare nu. Jeg tror, det ærede Medlem tager noget fejl i sin Opfattelse af, hvad der er Aarsag til de mærkelige Svingninger i Kassationsprocenten, som jeg er enig med ham i foreligge. Det ærede Medlem vilde søge Skylden derfor i de Love eller særlig de kgl. Anordninger, Regulatorer o. s. v., som ere udkomne siden 1894. Jeg tror, det ærede Medlem for en væsentlig Del tager fejl deri. Man maa snarere søge Aarsagen i de Skøn, som paa Sessionerne ere truffet over det Mandskab, som møder frem til Udskrivning. Af Hensyn til de